

Societat | | Actualitzat el 19/04/2019 a les 17:28

Que Ben-Hur ens salvi sempre de Cayetana

«Que ens entaforin 'Ben-Hur' cada Divendres Sant, sisplau, que no ens deixin abandonats davant Cayetana Álvarez de Toledo»

Una imatge de "Ben-Hur" | ND

Setmana Santa, records d'infància. Dies de pausa, dies de descobrir que en Divendres Sant fan Ben-Hur una altra vegada a la tele i deixar posada de fons TV3 perquè te la saps de memòria i ve de gust resserguir-la mentalment, girar el cap en aquesta escena o en aquella altra.

Recordar quan Ben-Hur i Messala es retroben a la casa del primer, llacen la llança de la seva amistat però aquesta queda ferida de mort per sempre. I l'escena de la teula que cau per accident de la teulada de Ben-Hur i mata un centurió romà. I Messala no defensa el seu amic. I les escenes de les galeres. I la colpidora escena de la lepra. I la de les quadrigues, esclar, mítica pura, història del cinema.

La tele val la pena avui per aquesta mena de coses. Per estovar la memòria en dies assenyals. Per fer-te companyia. La tele, avui en dia, val la pena per veure *Boom!* a Antena 3 tots els vespres i ser fidel a la proesa dels Lobos que porten més de quatre cents programes al peu del canó i ja han batut tots els rècords. Els concursos de tarda de la tele ja fa anys que són una de les millors coses que hi passen. Són de les millors perquè són velles i, dins del què cap, verges. Responen a dinàmiques bonicament enquistades, fan companyia a les persones grans, que articulen el seu dia, el devenir del seu temps, gràcies als concursos que s'empassen cada dia.

No puc entendre que a les entrevistes que li han fet a aquesta individua no se l'hagi engabiat davant les

imatges del seu amic fent la salutació feixista a la UAB

Jo em poso de mala bava quan veig que quan entrevisten als polítics no els fan les preguntes que els haurien de fer. I per no posar-me de mala bava, cosa que intento fer cada cop menys, doncs em poso *Saber y ganar*. Un oasi, un racó de pau, de repetició, de cantarelles. El regne de Jordi Hurtado, que porta vint anys fent els mateixos acudits i la gent no se n'ha afatat encara. Aquesta mena de regnes televisius són els que ens salven. Els regnes del Nadal i de Setmana Santa. Que Déu beneeixi *Els deu manaments*, *Espartaco*, *La túnica sagrada* i *Sinuhé el egipcio*. Que ens entaforin *Ben-Hur* cada Divendres Sant, sisplau, que no ens deixin abandonats davant Cayetana Álvarez de Toledo.

Per cert, no puc entendre que a les entrevistes que li han fet a aquesta individua durant els últims deu dies no se l'hagi engabiat davant les imatges del seu amic fent la salutació feixista durant l'*escrache* que li van fer a la UAB. No ho entenc, senzillament no ho entenc. Per això és molt millor refugiar-se a l'antiga Roma, a l'edat dels gladiadors, del circ romà, de la vida de Jesucrist. Millor refugiar-se al cinema de sempre, el que mai ens falla. Al cinema que ens rescata, el que està esculpit en el temps i veu passar els anys irreductible. I amb el pas de les estacions, compareix de nou per a salvar-nos dels mentiders, dels indignes, dels aprofitats, dels pesats, dels vividors, dels cíncics, dels mesquins. Menys mal que *Ben-Hur* ens salvarà sempre de Cayetana.